

Alkotmánybíróság

ügyszám:IV./463-1/2020.

1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Postacím: 1535 Budapest, Pf. 773.

Közvetlenül az Alkotmánybíróságnak megküldve e-mail, tekintettel a járványügyi helyzetre.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

2020. március 9.-én vettem kézhez 2020. március 2.-án kelt levelüket, amelyben tájékoztattak, hogy a levél kézhezvételétől számított 30 napon belül az Abtv. 55. § (3) bekezdése alapján az indítványomat egységes szerkezetbe foglaltan kiegészíthetem, mert álláspontjuk szerint az indítványom nem tartalmazott kellő alkotmányjogi szempontú indokolást arra nézve, hogy a támadott bírói döntés az ügyfelemnek, mint indítványozónak az Alaptörvényben biztosított jogát mennyiben és miért sérti.

Ezen hiánypótló felhívásnak eleget téve az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi egységes szerkezetbe foglalt

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Pfv.II.20.837/2019/9. számú ítéletének és a Budapesti IV. es XV. Kerületi Bíróság 14.P.IV.22.394/2016/49. számú ítéletének az alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Pertörténet:

A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság, mint elsőfokú bíróság előtt [REDACTED] mint felperes 14.P.IV.22.394/2016. ügyszámon pert indított [REDACTED] I. rendű és a [REDACTED] II. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt, mely perben hozott 49. számú ítélete alapján a bíróság megállapította, hogy az alperesek között a [REDACTED] közjegyző 2005. január 18. napján kelt 1140.Kjő.XIII.336/04/4. számú közjegyzői okiratba foglalt ajándékozási szerződés semmis. Megállapította továbbá, hogy az ajándékozási szerződés az alperesek között létrejött adásvételi szerződést leplezett.

Az ítélet ellen ügyfelem [REDACTED] I. rendű alperes fellebbezett.

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 43.Pf.636.407/2018. ügyszámon tárgyalta az ügyet és 6. számú ítéletében a fellebbezést alaposnak találva az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és felperes keresetét elutasította.

A jogerős ítélet ellen felperes felülvizsgálati kérelemmel élt.

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.II.20.837/2019. ügyszámon tárgyalta az ügyet és 9. számú ítéletével a jogerős ítéletet az első- és másodfokú perköltség, a kereseti és fellebbezési illeték viselésére is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Tényállás rövid ismertetése:

Ügyfelem [REDACTED] I. rendű és testvére [REDACTED]
[REDACTED] II. rendű alperesek testvérek.

Felperes az I. rendű alperes ügyfelemnek volt a felesége. Házassági életközösségük 2006. szeptember 11. napján szűnt meg, azonban jogerős házassági bontóperi ítéletre csak 2012. évben került sor, mely perben vagyoni kérdéseket a bíróság nem tárgyalt, ugyanakkor ügyfelem felesége [REDACTED] a jelen per tárgyát képező [REDACTED] ingatlan ügyfelemet [REDACTED] megillető különvagyoni jellegét a per során mindvégig elismerte. E tényre a jelen perben is többször hivatkoztam, alátámasztva hivatkozásomat [REDACTED]

██████████ jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozataival (Lásd: 2019. június 26.-án kelt felülvizsgálati fellebbezési ellenkérelem 4. oldalának alja).

Majd ██████████ a jelen per felperese 2015.-ben pert indított ügyfelem ██████████ ellen házassági vagyonszétválás megszűntetése jogcímén, mely per tárgyalását a bíróság a jelen per jogerős befejezéséig felfüggesztette.

A jelen pert ██████████ mint felperes kezdeményezte ██████████ mint I. rendű és testvére ██████████ II. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének a megállapítása jogcímén.

Az alperesek édesanyjának a tulajdonában állt ██████████ jelenleg ██████████ számú kivett irodaház megnevezésű, korábban ██████████

Felperes állítása szerint a 2002. év tavaszán kötött állítólagos szóbeli megállapodásuk alapján az I. rendű alperes ügyfelem ██████████ forintot fizetett a II. rendű alperes testvéreinek annak fejében, hogy édesanyjuk halála után megszerzi a II. rendű alperes testvére örökrészét is.

Az alperesek édesanyja 2004. október 5. napján hunyt el. A közjegyző az alperesek 2005. január 18. napján tartott hagyatéki tárgyaláson kötött egyezségét jóváhagyta és az örökhagyó hagyatékát képező ingatlant – a Kúria iratellenes felülvizsgálati ítéletétől eltérően - nem ██████████ forint értékben, hanem ██████████ forint beköltözhető és ██████████ forint lakott értékben az I. rendű alperes ügyfelem 1/1 arányú tulajdonába adta; 1/2 tulajdoni hányadát törvényes öröklés, a további 1/2 tulajdoni hányadát – a II. rendű alperes törvényes örökrészét – ajándékozás jogcímén.

Ügyfelem az ingatlant 2006. november 15. napján értékesítette. A befolyt vételár felhasználásával épített új telephely 2011. december 4. napján családi körben tartott avatásán ügyfelem felkérte testvérét egy, az ügyfelem által megfogalmazott ünnepi beszéd elmondására.

A beszéd az alábbiakat tartalmazta, ami megegyezik a felperesi beadványokban beidézett leírtakkal, illetve a felperes által DVD-n csatolt felvételen elhangzottakkal: „A ház sorsáról, mivel oszthatatlan volt, ██████████ úgy állapodtunk meg, hogy az övé lesz. De ő ezt felém, mint gavallér nagyapánk is tette volna, korrekten rendezte.”

Ezen egyetlenegy, a szöveggörnyezetéből kiragadott mondatra alapította az elsőfokon eljáró bíróság az ítéletét, akként, hogy ügyfelemet erről, azaz a felperes által csatolt DVD felvétel készültének a körülményeivel, illetve az azon elhangzottakkal kapcsolatosan soha meg nem hallgatta, kérdést hozzá ezzel kapcsolatosan soha nem intézett, az előkészítő iratainkban ezzel kapcsolatosan leírtakat pedig figyelemre sem méltatta.

És ezt a Kúria a felülvizsgálati eljárásban tényként elfogadta és ugyanúgy tényként fogadta el azon felperesi állítást is, miszerint I. rendű alperes ügyfelem ██████████ forintot fizetett volna ki a II. rendű alperes testvérének annak fejében, hogy édesanyjuk halála után megszerzi a II. rendű alperes örökrészét is.

Csakhogya per során nemhogya ██████████ forint átadását nem tudta bizonyítani a felperes, hanem annak tényét sem, hogya egyáltalán pénz került volna átadásra ilyen jogcímen, amelyet már az elsőfokú bíróság is megállapított.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Előadom, hogya mind a rendes, mind a rendkívüli jogorvoslati fórumok ki lettek merítve a Kúria felülvizsgálati eljárásában hozott ítéletével.

Nyilatkozom, hogya nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve nyilatkozom arról, hogya nem kezdeményeztünk perújítást, illetve nem kezdeményeztünk jogorvoslatot a törvényesség érdekében.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az ügyfelem alkotmányjogi panaszának az alapjául szolgáló a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság által hozott Pfv.II.20.837/2019/9. számú ítélete kézbesítésének az időpontja: 2019. december 17. napja, kézbesítésének módja pedig elektronikus eljárásban cégkapun keresztül történt.

Nyilatkozom arról, hogya az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő (az alkotmányjogi panasz benyújtására alapjául szolgáló bírói döntés közlésétől számított 60 nap) megtartásra került.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Tekintettel arra, hogya az ügyfelem ██████████ által az alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntés polgári eljárásban született, mely polgári eljárásban ügyfelem alperes, ezért érintettsége nem kíván külön bizonyítást.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Mind az elsőfokon eljáró Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság, mind a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott fentebb megjelölt ítéletei olyan szinten ütköznek az Alaptörvénybe, amelyek már messze túlmutatnak bármilyen rendes bírói jogértelmezésen és olyan szinten alkotmányellenesek, hogy a józan ész és logika által is értelmezhetetlenek, így ezen ítéletek feltétlen kasszációhoz, megsemmisítéshez kell, hogy vezessenek. Mivel az elsőfokon eljáró bíróság olyan bizonyítékokra alapozta az ítéletét, amelyeknek a meglétét az ítéletében maga is megkérdőjelezte; úgy fogadta el a felperesi állítást az ítéletében is megjelölve, mintha az bizonyított tény lenne anélkül, hogy alperes ügyfelemet erről nyilatkoztatta volna; a jogszabályokat pedig nemhogy tévesen értelmezte, hanem egyenesen nem vett róluk tudomást, minden kétséget kizáróan megalapozza azt, hogy ezen alapjogsérelem, - nevezetesen a tisztességes eljáráshoz való jog, - a bírói döntést érdemben befolyásolta. Azon tény pedig, amikor a Kúria gyakorlatilag már nem is indokol, a határozata rövidke, semmimondó, a józan ész és logika szabályaival gyökeresen ellentétben álló, - viszont a másodfokú ítéletben leírt, a jogszabályoknak és az Alaptörvényben foglaltaknak is megfelelő, a józan ész és logika szabályait betartó, jogilag korrekten és részletesen levezett indokolást, - teljes egészében figyelmen kívül hagy, ez már olyan súlyú Alaptörvényt sértés, ami nyilvánvalóan szintén befolyásolja a bírói döntést. A Kúria az ítéletében már odáig megy el, hogy a jogszabályokat nem, hogy tévesen, hanem egyenesen nem is használja, a saját maga által az állampolgároknak adott útmutatást, - nevezetesen a XXV. számú PED-et, - a másodfokú ítéletben hivatkozottak ellenére egyszerűen figyelembe sem veszi, s ezáltal mindenki számára alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéssé téve a jelen alkotmányjogi panaszomban leírtakat.

Így a Kúria az Alaptörvény által megjelölt józan ész kritériumát semmibe véve helybenhagyta az eleve Alaptörvényellenes elsőfokú ítéletet, azáltal, hogy a jogerős másodfokú ítéletet hatályon kívül helyezte. Az pedig nyilvánvaló és evidens, hogy emiatt sérül ügyfelemnek az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz való, illetve a tulajdonhoz való joga.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

R) cikk

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

T) cikk

(1) Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg. Sarkalatos törvény eltérően is megállapíthatja az önkormányzati rendelet és a különleges jogrendben alkotott jogszabályok kihirdetésének szabályait.

XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

25. cikk

(3) A Kúria a (2) bekezdésben meghatározottak mellett biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.

26. cikk

(1) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Álláspontom szerint mind a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 14.P.IV.22.394/2016/49. ügyszámon hozott ítélete, mind a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.II.20.837/2019/9. ügyszámon hozott ítélete az alábbi indokok miatt alaptörvény-ellenes.

Véleményem szerint mind a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság, mint elsőfokú bíróság által hozott ítélete, mind a Kúria, mint felülvizsgálati Bíróság által az elsőfokú bíróság ítéletét változtatás nélkül helybenhagyó határozata sértik ügyfelemnek [REDACTED] az Alaptörvényben biztosított **tisztességes eljáráshoz és tulajdonhoz való alapjogát, illetve azt, hogy a jogszabályok mindenkire kötelezőek és kötelező magatartási szabályt csak az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg.**

Elsőfokú ítélet:

„A bíróság megállapította, hogy a perbeli közjegyzői okirat tartalmazta mindazt a kötelező tartalmi elemet, amelyet a fenti iránymutatást előír, az ellenszolgáltatás megjelölése nélkül. Ugyanakkor a szerződés színlelt jellege miatt nem volt a szerződésnek kötelező tartalmi eleme a vételár meghatározása, amennyiben az a leplezett megállapodás alapján megállapítható.” (Lásd: elsőfokú ítélet 14. oldal második bekezdés)

Felülvizsgálati ítélet:

[35]„A régi Ptk. 218. § (1) bekezdés alapján: ha jogszabály írásbeli alakot rendel, legalább a szerződés lényeges tartalmát írásba kell foglalni. Jogszabály nem írja elő, hogy mit kell a szerződés lényeges tartalmának tekinteni, ezt az elsőfokú bíróság által helyesen hivatkozott PED tartalmazza. Az V. pontnak az elsőfokú bíróság által hivatkozott tartalmából következően: az alperesek hagyatéki tárgyaláson kötött színlelt egyezsége az ellenérték írásba foglalásának hiánya ellenére is érvényes adásvételi szerződést leplezett (BH 1997.593.).” (Lásd: felülvizsgálati ítélet 5. oldal [35] pontja)

Márpedig itt a Kúria **önkényesen, tévesen és kvázi jogot alkotva alkalmazza a jogszabályokat,** ugyanis a Ptk. 365. § (1) bekezdése szerint az „adásvételi szerződés alapján az eladó köteles a dolog tulajdonát a vevőre átruházni és a dolgot a vevő birtokába bocsátani, a vevő pedig köteles **a vételárát** megfizetni és a dolgot átvenni.”

Ezzel a jogszabályhellyel összhangban rögzíti a Kúria által pontosan az egységes, koherens jogszabályértelmezés miatt kiadott XXV. számú PED I. pontja, hogy „az adásvételi szerződés lényeges tartalma viszont nem egyéb, mint a dolog tulajdonjogának **vételár fejében való átruházása** [Ptk. 365. § (1) bek.]

E törvényes rendelkezésekből következik: az ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződés érvényességének elengedhetetlen kelléke, hogy az írásbeli szerződés tartalmazza a) a feleknek, b) a vétel tárgyának, c) a vételárnak a megjelölését, valamint d) annak kifejezését, hogy adásvétel történt.”

Vagyis a XXV. számú PED iránymutatása szerint ahhoz, hogy egy ingatlan adásvételi szerződés érvényessége megállapítható legyen, ennek minimálisan szükséges elemei, hogy a szerződő felek és az ingatlan beazonosíthatóak legyenek a vételár megjelölése és az átruházási szándék mellett.

Ennek ellenére a Kúria súlyosan alaptörvény-ellenesen úgy érvel, hogy „*téves a jogerős ítéletnek az a jogi álláspontja is, hogy a vételár írásba foglalásának hiánya miatt a leplezett adásvételi szerződés érvénytelen.*”

(Lásd: felülvizsgálati ítélet 5. oldal [35] pontja), hiszen a régi Ptk. 365. § (3) bekezdése az ingatlan adásvételi szerződés érvényességéhez kógensen mondja ki az írásbeliséget, míg a 365. § (1) bekezdése a kógensen megjelölendő vételárról rendelkezik, amit maga a Kúria által kiadott XXV. számú PED is előír.

Csakhogy a Kúria önkényesen nem vette figyelembe azt az önellentmondást az elsőfokú ítéletben, hogy a hagyatéki eljárásban az ingatlan beköltözhető forgalmi értéke ██████████ Ft-ban, lakott forgalmi értéke ██████████ Ft-ban került megállapításra, a ██████████ Ft-ban megállapított megváltási ár egyik összeghez sem illeszkedő.

Vagyis nem csak, hogy törvénytől írásban nincs vételár megjelölve, hanem egyáltalán nincs vételár megjelölve, amit a másodfokú ítélet egyértelműen megállapított, amikor az ítéletében rögzítette: „*Egyebekben színlelő-palástoló szerződés esetében sem lenne az alakiság megtartása megállapítható: ingatlan-ajándékozási szerződés (színlelt, palástoló ügylet) írásba foglalása nélkülözi az egyik lényeges (essentialis) tartalmi elemet: a vételárat.*” (Lásd: másodfokú ítélet 4. oldal lap alja).

Tehát ha bizonyítottan egyáltalán nincs vételár megjelölve, akkor írásban sem lehet vételár megjelölve, ami viszont a Ptk. 365. § (1) és (3) bekezdéseinek az együttes értelmezéséből következne.

Nyomatékkal kívánok hivatkozni a Tisztelt Alkotmánybíróságnak a fellebbezésben hivatkozott tájékoztató levelére, mely levelében maga az Alkotmánybíróság hívta fel a figyelmemet a 20/2017. (VII.18.) AB határozatban foglaltakra, mely – álláspontom szerint – teljes mértékben megalapozza a jelen egységes szerkezetbe foglalt alkotmányjogi panaszom helytállóságát is.

A 20/2017. (VII.18.) AB határozatban leírtak alapján az Alkotmánybíróság nemcsak befogadta az indítványozó alkotmányjogi panaszát, hanem az abban leírtaknak helyt is adott.

A hivatkozott alkotmányjogi panasz indítványozójának

„[6] Érvéle szerint az eljáró bíróság az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésében foglalt jogait azáltal sértette meg, hogy **egy mindenkire kötelező érvényű jogszabályt figyelmen kívül hagyott, és ítéletét a bírói gyakorlatra alapította.**”

„[7] Az Alaptörvény T) cikk (1) bekezdésében biztosított jogait állítása szerint az eljáró bíróság azáltal sértette meg, hogy általánosan kötelező magatartási szabályként a bírói gyakorlatot rendelte alkalmazni a sérelmezett ítéletben. A bírói gyakorlatnak azonban véleménye szerint **ellentmond a Ptk. 6:563. § (1) bekezdése**, amely kimondja, hogy a vadászható állat által okozott kár megtérítéséért az a vadászatra jogosult tartozik felelősséggel, akinek a vadászterületén a károkozás történt.”

„[10] Az Alkotmánybíróság a 2016. május 3-i tanácsülésén **az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 56. §-a alapján befogadta, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek értékelve azt a problémát, hogy a tisztességes bírósági eljárás követelményének megfelel-e, ha a bíróság lerontja egy nemrégiben meghozott, az adott tényállásra nem vitatottan alkalmazandó jogszabályi rendelkezés érvényesülését** azáltal, hogy a rendelkezés hatálybalépését megelőző joggyakorlatra hivatkozik.”

A hivatkozott alkotmányjogi panasz megalapozott volt.

A jelen ügyben az eljáró Kúria nemcsak nem csak egy mindenkire kötelező érvényű jogszabályt hagyott figyelmen kívül, hanem saját maga által a bíróságoknak kötelezővé tett iránymutatását is, ami olyan fokú alkotmányjogi sérelmet jelent, hogy a kúriai ítélet kasszációjához kell, hogy vezessen.

Úgyszintén a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék járt el az Alaptörvényben rögzítetteknek megfelelően, mert eljárása során eleget tett a 26. cikkben előírt törvényi alárendeltségnek, a 28. cikkben előírt józan észnek megfelelő jogszabályi értelmezésnek, és nem utolsó sorban pontosan a XXV. PED-ben szabályozott kúriai útmutatásnak, amikor ezt írta az ítéletében: „Ingatlan-adásvételi szerződésre **a törvény kötelező alakíságot ír elő**, mely a szerződés legalább **lényeges tartalmának (essentialia negotii)** írásba foglalását és a felek részéről történő aláírást követel meg (Ptk. 218. § (1) bek. XXV.PED I., III.). Egybeeső írásbeli szerződési nyilatkozatok kell hogy rögzítsék legalább a felek (eladó, vevő) kilétét, a szerződés közvetlen tárgyát (a tulajdonátruházást), közvetett tárgyát (az ingatlant, melynek tulajdona átruházásra kerül), **az ellenszolgáltatást (a vételárat)**. Az az ingatlan-adásvételi szerződés, mely mindennek nem felel meg, a Ptk. 217. § (1) bekezdése – és a XXV.PED indokolás I.f, III.a, pontja – szerint **semmis**, azaz a célzott joghatás, **a vevő tulajdonszerzése kiváltására nem alkalmas**”. (Lásd: másodfokú ítélet 4. oldal közepe).

A fentebb levezetett részletes érvelésből kitűnően is látszik, hogy a **Kúria önkényes és a józan észnek ellentmondó érvelésével** ügyfelemnek XXXXXXXXXX a tisztességes eljáráshoz és a tulajdonhoz való **Alaptörvényben biztosított jogát sértette meg súlyosan, mert ezáltal elveszíti azt a vagyonát, melynek különvagyonai jellegét felperes a per során csatolt bizonyítékok alapján korábban mindvégig elismert.**

Úgyszintén az Alaptörvény bíróságokról szóló fejezetének 26. cikkének (1) bekezdése deklarálja, hogy: „A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélkezési tevékenységükben nem utasíthatóak.”

Márpedig a jelen alkotmányjogi panaszomban a Tisztelt Alkotmánybíróságtól hatályon kívül helyezni kért felülvizsgálati ítéletben pontosan a **Kúria eljáró tanácsa volt az, aki a saját maga által minden bíróság számára kötelezően előírt iránymutatásával, - vagyis a XXV. számú PED-del - meg teljes egészében szembe.**

Így pedig pontosan az az Alaptörvényben helyesen rögzített azon alkotmányos cél, hogy a bíróságok jogalkalmazása **egységes és koherens legyen foszlik és mállik semmivé kiszámíthatatlan és beláthatatlan következményeket teremtve mind a jogalkalmazók, mind az állampolgárok számára.**

Az Alaptörvény érvényesülése a bírói gyakorlatban című tanulmánykötet III. kötetében, mely az *Alkotmányjogi panasz* címet viseli ezt olvashatjuk: „...a jogértelmezés döntés, abból az is következik, az **nem lehet önkényes.** Egy ilyen jogi döntésnek mindenki által megismerhető és relatíve **koherens szabályokon kell nyugodnia**... A döntés igazolásának szükségességét a tételes jog is ismeri és megköveteli. Az ilyen kifejezett igazolási kötelezettségen értjük, hogy a bíróságok **kötelesek főszabály szerint indokolni a döntéseiket** (formális igazolási kötelezettség). Ezt tartalmazza például a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 346. §-a, amely szerint a döntés jogi indoklása szükség esetén az alkalmazandó jogszabály értelmezését is tartalmazza...”

„...főszabály szerint **minden jogi döntés esetén be kell tudni mutatni azokat az érveket és indokokat, amelyek az adott döntés meghozatalához vezettek és amelyek a későbbi döntések alapját is szolgálhatják.**” (Lásd: Az Alaptörvény érvényesülése a bírói gyakorlatban/Alkotmányjogi panasz III. kötet 355. oldal)

„Mind a Bíróságnak, mind az Alkotmánybíróságnak szerepe van a jogértelmezés területén. Az viszont feladata, hogy az alaptörvény-konform bírói jogértelmezést előmozdítsa. Az Alaptörvény 28. cikke értelmében „a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.” (Lásd: Az Alaptörvény érvényesülése a bírói gyakorlatban/ Alkotmányjogi panasz III. kötet 330. oldal)

A Kúria felülvizsgálati ítéletének az indokolásában ezt olvashatjuk:

„[35] Téves a jogerős ítéletnek az a jogi álláspontja is, hogy a vételár írásba foglalásának hiánya miatt a leplezett adásvételi szerződés érvénytelen. A régi Ptk. 365. § (3) bekezdés szerint ingatlan adásvételének érvényességéhez a szerződés írásba foglalása szükséges. A régi Ptk. 218. § (1) bekezdés alapján: ha jogszabály írásbeli alakot rendel, legalább a szerződés lényeges tartalmát írásba kell foglalni. Jogszabály nem írja elő, hogy mit kell a szerződés lényeges tartalmának tekinteni, ezt az elsőfokú bíróság által helyesen hivatkozott PED

tartalmazza. Az V. pontnak az elsőfokú bíróság által hivatkozott tartalmából következően: az alperesek hagyatéki tárgyaláson kötött színlelt egyezsége az ellenérték írásba foglalásának hiánya ellenére is érvényes adásvételi szerződést leplezett (BH 1997.593.).”

Csakhoggy itt a Kúria alaptörvény-ellenesen a jelen perre alkalmazandó **régi Ptk. szabályaival ellentétesen, illetve azokat figyelmen kívül hagyva indokol.**

Indokai az Alaptörvény bíróságokról szóló fejezetének 28. cikkében előírt **józan ész által elvártakat sem teljesítik,** ráadásul a **saját maga által hozott XXV. PED- nek is ellentmondva** hozta meg az ítéletét, megsértve ezáltal az Alaptörvényt, hiszen annak a bíróságokról szóló fejezetének 25. cikkének (3) bekezdése szerint: „A Kúria a (2) bekezdésben meghatározottak mellett biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.”

Az Alaptörvény ezen rendelkezése összhangban áll magának a Kúriának a honlapján is – mindenki számára elérhető módon közzétettekkel, ugyanis – az „Elvi bírósági döntések” felvezetőjében is azt olvashatjuk: „Amennyiben alsóbb fokú bíróság a társadalom széles körét érintő vagy a közérdek szempontjából kiemelkedő jelentőségű ügyben elvi kérdésekre is kiterjedő határozatot hoz, a Bszi. 31. § (3) bekezdése alapján a Kúria elvi közzétételi tanácsa elrendelheti annak **elvi bírósági döntésként** történő közzétételét.”

Tehát maga az **Alaptörvény alkotmányos erővel rendelkezik a Kúria azon alkotmányos feladatáról, hogy biztosítsa a bíróságok jogalkalmazásának egységét.**

Ennek eleget téve született meg a XXV. számú Polgári Elvi Döntés is, amely az ingatlan-átruházási szerződés érvényességéről rendelkezik.

Az Alaptörvény bíróságokról szóló fejezetének 28. cikke pedig ekképpen rendelkezik:

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban **azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.** A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, **hoggy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.**”

Az elsőfokon eljáró bíróság a peres iratokból is egyértelműen kitűnően nem kellő megalapozottsággal derítette fel a tényállást, hiszen a felperes által bizonyítékként csatolt videofelvétel készültének a körülményeivel, illetve az azon elhangzottakkal kapcsolatosan ügyfelemet soha meg nem hallgatta, kérdést hozzá soha nem intézett, az előkészítő irataimban ezzel kapcsolatosan leírtakat pedig figyelemre sem méltatta.

Ugyanakkor a Kúria is teljesen figyelmen kívül hagyva járt el az **Alaptörvényben szabályozott tisztességes eljáráshoz való alapjogot az ítéletében iratellenesen, a valós tényeket semmibe véve, a valótlan és bizonyítatlan állításokat valónak fogadva el, holott az „Alkotmánybíróság értelmezése szerint része a tisztességes eljárásnak az is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége”** (Lásd: 22/2014. (VII. 15.) AB határozat).

„A tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét eredményezheti ugyanis olyan eljárásjogi vagy anyagi jogi szabály megsértése, amely az eljárás valamelyik szereplője (jellemzően valamelyik fél) számára **többletjogosultságot biztosít vagy őt éppen valamilyen fennálló jogától, vagy jogosultságától fosztja meg,** olyan kérdések tekintetében, **amelyek érdemben befolyásolják, elnehezítik vagy akár el is lehetetlenítik a bizonyítást, megváltoztatva ezzel az eljárás végkimenetelét.**” (Lásd: 3375/2018 AB határozat).

Ugyanis a Kúria a felülvizsgálati eljárásában az ítélete indokolásának a [11] pontjában ezt írja: „A lefolytatott bizonyítási eljárás – így különösen a felperes és I. rendű alperes, továbbá a II. rendű alperes gyermekeinek tanúvallomása és a 2011. december 4. napján tartott avató ünnepségről készült DVD felvétel – alapján megállapította: az alperesek 2002. évben megállapodtak arról, hogy az I. rendű alperes az ingatlanból a II. rendű alperest édesanyjuk halála után megillető örökrész fejében ██████████ forintot megfizet. A kifizetett összeget a II. rendű alperes gyermekeinek juttatta, akik azt ingatlan, illetve személygépkocsi szerzésére használták fel. A felperes bizonyította: az alperesek tényleges szándéka visszatérő jogügylet volt, ezért a 2005. január 18. napján közjegyzői okiratba foglalt ajándékozási szerződésük annak színleltége miatt semmis.”

A Kúria ezen okfejtése teljes egészében légből kapott és valótlan, ugyanis még maga az elsőfokú ítélet indokolása is tartalmazza, hogy mind a felperes, mind a meghallgatott tanúk vallomásai ellentmondóak: **„A tanúk nyilatkozata, amely a jogügylet tényleges lebonyolítására vonatkozott, ellentmondásos volt, nem emlékeztek pontosan az eseményekre. Vallomásuk több helyen ellent mondott a felperes és a II. rendű alperes állításának, ██████████ vallomása önmagában is ellentmondó volt.** (Lásd: elsőfokú ítélet 12. oldalának negyedik-hatodik bekezdése).

Azt is megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által meghallgatni indítványozott tanúk mind **elfogultak:** „A bíróság ezért nem mellőzhetette az **egyébként elfogulatlanak nem mondható tanúk** meghallgatását a tényállás felderítése érdekében.” (Lásd: elsőfokú ítélet 11. oldalának utolsó bekezdése).

A Kúria pedig a tisztességes eljáráshoz való alapjogát ügyfelemnek teljes egészében semmibe véve tényként fogadta el azt is, amire már az elsőfokú ítélet utáni fellebbezésünkben is hivatkoztunk, nevezetesen azt, hogy az a mondat, amire a Kúria az ítéletét alapította pusztán felperes perbeli állítása volt és nem objektív tény. (Lásd: felülvizsgálati ítélet 2. oldalának utolsó bekezdése).

Amennyiben a Kúria súlyosan alaptörvény-ellenes ítéletét fogadnánk el, az végzetes és beláthatatlan következményeket eredményezne a jogállamiság és jogbiztonság területén is, ugyanis a Kúria jelen

alkotmányjogi panasz során támadott ítélete alapján **vétélár megjelölésének a hiányában is adásvételi szerződésnek lehetne minősíteni az azt nélkülöző szerződéseket is!**

Hivatkozni kívánok a jelen ügygel több hasonlóságot mutató az Alkotmánybíróság 3375/2018. (XII. 5.) AB határozatára, melyben megállapításra került az alaptörvény-ellenesség és a megpanaszolt végzés is megsemmisítésre került. Kimondta az Alkotmánybíróság, hogy: „[5] *A tisztességes eljáráshoz való jogot a bírósági ítéletek azonban az indítványozó szerint nemcsak eljárásjogi szempontból, hanem **tartalmilag, érdemben is sértik.***”

Bár az Alkotmánybíróság tudvalevőleg nem negyedfok, ugyanakkor a jelen ügyben az objektív valóságtól oly mértékben elrugaskodott az elsőfokú bíróság által megállapított és az azt mindenféle kontroll nélkül átvevő kúriai felülvizsgálati ítéletben leírt tényállás, hogy ezen valótlan tartalom miatt **ügyfelem Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz való joga olyan nagy mértékben sérül, hogy a fent hivatkozott 3375/2018. (XII. 5.) számú AB határozat alapján is Alaptörvény-ellenes.**

Mivel ügyfelemet [REDACTED] a felperes által bizonyítékként csatolt DVD felvétel készültének a körülményeivel, illetve az azon elhangzottakkal kapcsolatosan **soha meg nem hallgatta egyik bíróság sem, kérdést hozzá ezzel kapcsolatosan soha nem intézett egyik bíróság sem, az előkészítő iratainkban ezzel kapcsolatosan leírtakat pedig figyelemre sem méltatta, így ügyfelemnek, mint alperesnek e tekintetben is oly mértékben nem volt objektíve lehetősége a perbeli védekezéshez, hogy az a tisztességes eljárás való alapjogba ütközik, s emiatt mind az elsőfokú ítélet, mind a felülvizsgálati ítélet súlyosan Alaptörvényellenes.**

Ezt támasztja alá az Alkotmánybíróság fentebb már hivatkozott 3375/2018. (XII. 5.) AB döntése is, amely kimondta, hogy „[11] *Az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege a konkrét ügyben az volt, hogy a tisztességes eljáráshoz való alapjogot sérti az, ha a bizonyítási eljárás során a bíróság a bizonyítást az egyik **fél számára objektíve ellehetetlenítette** ...”*

Majd az Alkotmánybíróság tovább magyarázva kijelentette, hogy „*A szabály de facto nem állapítja meg, de az Alkotmánybíróság értelmezése szerint része a tisztességes eljárásnak az is, hogy az eljárásban **biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége** {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49]}.*” Ezen pontnál pedig maga az Alkotmánybíróság is egy korábbi döntésére is hivatkozott.

Majd az Alkotmánybíróság további okfejtéséből kiemelném az alábbiakat: „*A tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét eredményezheti ugyanis olyan eljárásjogi vagy anyagi jogi szabály megsértése, amely az eljárás valamelyik szereplője (jellemzően valamelyik fél) számára többletjogosultságot biztosít vagy őt éppen **valamilyen fennálló jogától, vagy jogosultságától fosztja meg, olyan kérdések tekintetében, amelyek érdemben befolyásolják, elnehezítik vagy akár el is lehetetlenítik a bizonyítást, megváltoztatva ezzel az eljárás végkimenetelét.***”

Márpedig az a tény, hogy ügyfelemet a bíróság megfosztotta azon alkotmányos jogától, hogy a perben érdemben védekezhessem és az írásban előadott védekezését figyelemre sem méltatta, ellehetlenítve ezáltal a védekezését, azaz törvényes jogától fosztotta meg, ezáltal és azáltal, hogy felperes bizonyítást nyert valótlán állításait valónak fogadta el, **ügyfelemnek a tisztességes eljáráshoz való jogának súlyos megsértésével a felperesnek biztosított az Alaptörvénybe ütközően többlet jogosultságot.**

Úgyszintén a fentebb hivatkozott 3375/2018. (XII. 5.) AB döntésben találhatjuk az alábbiakat, amely AB döntés visszautal egy korábbi alkotmánybíróági határozatra, nevezetesen a 7/2013. (III. 1.) számúra:

*„[85] Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jog alkotmányos tartalmát a 7/2013. (III. 1.) AB határozatban dolgozta ki. Ebben rámutatott, hogy „[a]z indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság **az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposítással megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.**” Az Alkotmánybíróság ugyanakkor hangsúlyozta azt is, hogy az előbbi szempontok megítéléséhez „az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.”*

Tehát maga az Alkotmánybíróság is deklarálja, hogy minimális alkotmányos **elvárás a bíróságoktól, hogy az ügy lényeges részeit alaposan megvizsgálja és azokat a határozatában értékelje, vagyis indokoljon. Márpedig a Kúria felülvizsgálati ítélete sem az alapos vizsgálat követelményeit, sem az indokolási kötelezettséget nem teljesíti.**

Ami pedig a Kúria felülvizsgálati indokolásának a színleltégre vonatkozó részét illeti, megint csak az Alaptörvény 28. cikkének a józan észre és logikára vonatkozó részét emelném ki. A Kúria ugyanis ezt írja az ítélete indokolásában: „...az ajándékozási szándékot tartalmazó egyezségük színlelt volt. Ennek jogkövetkezményeit azonban a színleltégre alapított érvénytelenség megállapítására irányuló kereset ellenére nem vonták le.” (Lásd: felülvizsgálati ítélet 6. oldal [36] pontja).

Csak hogy ahogy azt a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék – ellentétben a Kúria rövid, semmitmondó, a józan ésszel és jogszabályok céljaival ellentétes, önkényes és ezért Alaptörvényellenes indokolásával, - logikusan, a jogszabályokat megfelelően értelmezve, vagyis az Alaptörvénynek megfelelően is eljárva levezette, hogy az ajándékozási szerződés **nem lehetett leplezett, elpalástolt, hiszen minden fél tudott róla (nem volt ki elől leplezni) és a két szerződés közötti közel három év eleve kizárja az egyidejűséget:**

„Szerződéskötés színlelése célzatos magatartás: a felek egymással egyetértésben valamely okból hamis látszatot kívánnak kelteni a külvilág felé. A felperes ezen cél okául a felek közötti adásvételi szerződés leplezését, palástolását állította. A palástoló szerződés az akarathibák érvénytelenségi okcsoportjába tartozó semmisségi ok: a szerződő felek – közös elhatározással, egyetértésben – valódi akaratukkal nem egyező szerződési nyilatkozatot tesznek. A felek szerződési akarata közös, nyilatkozatuk is egyezik, de a szerződési akarat és annak a külvilág felé mutatott nyilatkozata nincs összhangban egymással, van ugyanakkor a szerződési akarattal összhangban álló nyilatkozatuk is (egyidejűség). Ez teszi lehetővé a leplezett, az elpalástolt, a külvilág elől elrejtett tényleges szerződési nyilatkozatok által létrejött szerződés vizsgálatát, jogi megítélését (Ptk. 207. §). A felperes állítása szerint a palástoló szerződés az örökhagyó halála után kötött ajándékozási szerződés, a palástolt szerződés pedig az örökhagyó halálát két és fél évvel megelőzően kötött adásvételi szerződés.

Az – elleplezettnek állított – adásvételi szerződés vizsgálata a következő eredményt adta:

A két szerződés (adásvétel, ajándékozás) közötti közel három évnyi differencia kizárja a színlelésnek leplezéssel, valamint leplezett szerződés létrejöttével való egyidejűségét. [REDACTED]

[REDACTED] tanúk – az elsőfokú bíróság által helyesen megindokoltan figyelembe veendő – vallomása bizonyítja, hogy a család, így az érintettek előtt ismert volt a 2002. tavaszi megállapodás, az a külvilág releváns része elől nem volt elrejtett. [REDACTED] tanú a releváns időpontban (már évtizedek óta) nem állt kapcsolatban a felekkel, a Tél utcai ingatlannal kapcsolatos közlése pedig nem alkalmas sem a 2002., sem a 2005. évi megállapodások létrejöttének, tartalmának, a felek ez időpontú cselekvéseinek cáfolására. Az adásvételi szerződés tehát nem lehetett leplezett, elpalástolt.” (Lásd: másodfokú ítélet: 3. oldal alja, 4. oldal teteje).

Mint már fentebb is, indítványom ezen pontjánál is nyomatékkal kívánok hivatkozni a Tisztelt Alkotmánybíróságnak a fellebbezésben hivatkozott tájékoztató levelére, mely levelében maga az Alkotmánybíróság hívta fel a figyelmemet **a 20/2017. (VII.18.) AB határozatban foglaltakra, mely – álláspontom szerint – teljes mértékben megalapozza a jelen egységes szerkezetbe foglalt alkotmányjogi panaszom helytállóságát is.**

A 20/2017. (VII.18.) AB határozatban leírtak alapján az Alkotmánybíróság nemcsak befogadta az indítványozó alkotmányjogi panaszát, hanem az abban leírtaknak helyt is adott.

A hivatkozott alkotmányjogi panasz indítványozójának

„[6] Érvelése szerint az eljáró bíróság az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésében foglalt jogait azáltal sértette meg, hogy egy mindenkire kötelező érvényű jogszabályt figyelmen kívül hagyott, és ítéletét a bírói gyakorlatra alapította.”

„[7] Az Alaptörvény T) cikk (1) bekezdésében biztosított jogait állítása szerint az eljáró bíróság azáltal sértette meg, hogy általánosan kötelező magatartási szabályként a bírói gyakorlatot rendelte alkalmazni a sérelmezett

ítéletben. A bírói gyakorlatnak azonban véleménye szerint ellentmond a Ptk. 6:563. § (1) bekezdése, amely kimondja, hogy a vadászható állat által okozott kár megtérítéséért az a vadászatra jogosult tartozik felelősséggel, akinek a vadászterületén a károkozás történt.”

„[10] Az Alkotmánybíróság a 2016. május 3-i tanácsülésén az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 56. §-a alapján befogadta, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek értékelve azt a problémát, hogy a tisztességes bírósági eljárás követelményének megfelel-e, ha a bíróság lerontja egy nemrégiben meghozott, az adott tényállásra nem vitatottan alkalmazandó jogszabályi rendelkezés érvényesülését azáltal, hogy a rendelkezés hatálybalépését megelőző joggyakorlatra hivatkozik.”

A hivatkozott alkotmányjogi panasz megalapozott volt.

20/2017. (VII.18.) AB határozatban ezt olvashatjuk:

„[14] 1. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő joggal kapcsolatban az alábbiakat állapítja meg.

[15] Az Alkotmánybíróság az eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot az eljárás egészének minőségében ragadta meg. A vonatkozó korábbi gyakorlat áttekintése során a testület a 13/2013. (VI. 7.) AB határozatban a korábbi alkotmánybírósági döntésekben foglaltak felhasználhatóságát illetően rögzített szempontok figyelembevételével járt el. Ennek megfelelően a konkrét ügy kapcsán összevetette az alapul szolgáló alaptörvényi, illetve alkotmányi rendelkezéseket, és megállapította, hogy nincs akadálya a korábbiakban kialakult és idevágó gyakorlat megfelelő alkalmazásának.

[16] Az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III. 11.) AB határozatában megállapította, hogy „[...] a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás »méltánytalan« vagy »igazságtalan«, avagy »nem tisztességes«” [ABH 1998, 95.] {legutóbb megerősítette a 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [17]}.

[17] Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog érvényesülésének megítélését minden esetben tartalmi vizsgálathoz kötötte: mint ahogyan jelen ügyben is, elemezte az alapjog állított sérelmére vezető jogszabályi környezetet és bírói döntést, a szabályozás célját és a konkrét ügy tényállását, majd pedig – mérlegelés eredményeként – mindezekből vont le következtetéseket az adott esetre nézve megállapítható alapjogsérelemre nézve”.

„[21] Az Alkotmánybíróság ezt követően abban a kérdésben foglalt állást, hogy a nyilvánvalóan, az eljáró bíróság által is elismerten contra legem jogalkalmazás a konkrét esetben felemelkedett-e alkotmányjogilag is értékelhető szintre, és így sértette-e az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.”

„[23] A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.

[24] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése értelmében, miszerint a jogszabályok mindenki kötelezőek, a törvényszéknek a jelen ügyben a Vtv. 75/A. §-át, és az általa felhívott Ptk. 6:563. § (1) bekezdését alkalmaznia kellett volna, vagy legalábbis meg kellett volna indokolnia, hogy ezen jogszabályi rendelkezések alkalmazását miért mellőzte. A törvényszék ehelyett azonban egy másik, későbbi időpontban hatálybalépő, ezért a konkrét ügyben még nem alkalmazható jogszabályi rendelkezés [a Vtv. 75/A. § (2) bekezdése] alkalmazhatatlanságát állította, a visszaható hatály hiányára hivatkozva.

[25] Az indokolás hiánya vonatkozásában az Alkotmánybíróság, figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály-értelmezési kötelezettségre is, azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Az Alkotmánybíróság tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.)AB végzés, Indokolás [4]}.

[26] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia.”

A jelen ügyre vonatkoztatottan megállapítható, hogy mind az elsőfokon eljáró bíróság, mind a felülvizsgálatnál eljáró Kúria azzal, hogy contra legem, azaz a mindenki számára kötelező erővel bíró törvénnyel szemben hozott határozatot alaptörvényellenesen járt el, ugyanis a hivatkozott 20/2017. (VII.18.) AB határozat [21] [22] [23] pontok együttes értelmezése szerint „az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.”

Márpedig mindkét támadott határozat, nevezetesen a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 14.P.IV.22.394/2016/49. ügyszámon hozott ítélete és a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.II.20.837/2019/9. ügyszámon hozott ítélete figyelmen kívül hagyta a hatályos jogot.

A 20/2017. (VII.18.) AB határozat [24] [25] [26] pontok együttes értelmezése szerint a jelen ügyben a Kúriának „*meg kellett volna indokolnia, hogy ezen jogszabályi rendelkezések alkalmazását miért mellőzte*”, vagyis miért mellőzte a Ptk. fentebb hivatkozott rendelkezéseit, és miért mellőzte a bíróságoknak kötelezően alkalmazandó XXV. számú PED-et és miért nem indokolta kellőképpen a döntését a Kúria, holott a [26] pont alapján: „*Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia.*”

Márpedig a Kúriai ítélet „indokolása” rövid, semmitmondó és mind ténybelileg, mind jogilag téves, hiányos, vagyis egy ítélet indokolásaként figyelembe nem vehető és értelmezhetetlen.

Az ügyfelem [REDACTED] nevében és képviseletében általam leírottak alkotmány sértő voltát nemcsak az magyar Alkotmánybíróság fentebb hivatkozott több határozata, hanem nemzetközi szinten az Emberi Jogok Európai Egyezményében leírtak is alátámasztják.

A 6. cikk 1. bekezdése, amely a tisztességes tárgyaláshoz való jogról rendelkezik leírja, hogy *“mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában...”*

Ugyanúgy az Emberi Jogok Európai Egyezményének 13. cikkében, mely a hatékony jogorvoslathoz való jogról szól olvashatjuk, hogy *„bárminek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.”*

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Nyilatkozom arról, hogy az indítványozó nem kezdeményezte a bíróságon a jelen alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának a felfüggesztését.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya (Melléklet)
(mellékletként csatolva)

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

Alulírott [REDACTED] indítványozó nyilatkozom, hogy a jelen panasz indítványommal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá (mellékletként is csatolva).

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)

- a Budapesti IV. es XV. Kerületi Bíróság, mint elsőfokú bíróság 14.P.IV.22.394/2016/49. számú ítélete;
- a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 43.Pf.636.407/2018/6. számú ítélete;
- a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.II.20.837/2019/9. számú ítélete.

Egyéb mellékletek:

- [REDACTED] közjegyző 2005. január 18. napján kelt 1140.Kjő.XIII.336/04/4. számú közjegyzői okirata;
- 2019. június 26.-án kelt felülvizsgálati fellebbezési ellenkérelem;
- 2019. november 11.-én kelt észrevételek a felülvizsgálati kérelemhez.

Budapest, 2020. április 6.

[REDACTED] I. rendű alperes indítványozó

Dr. Alberti György ügyvéd indítványozó jogi képviselője